

Amikor hazaértek, Ilona inni adott az öreg királynak az ifjúság vizéből, mire az ismét daliás vitézzé változott. Rögtön át akarta adni a kardját és a királyságát Rózsának, de az nem fogadta el; a testvéreire hagyta inkább a birodalmat, és hazatért az Üveghegyre Tündér Ilonával. Még ma is boldogan élnek, ha meg nem haltak.

A TÜNDÉRTÓ TITKA

Cikolaszigettől nem messze, a Vörösfüzesben nád és fűzfák között rejtőzik egy tó, amelynek Tündértó a neve. Azért hívják így, mert máig emlegetik a helyi legendák, hogy a tó vizében réges-régen tündérek éltek; kristálykupolás, aranyzsindelyes palotájuk csillogott a felszín alatt, ha rásütött a nap. A szigetközi tündérek vízitündérek voltak, aranyhajukat a tó felszínén fésülgették, és a halászoknak énekeltek. Ha egy-egy hajszáluk a vízbe hullt, aranypor lett belőle, amit még ma is ki lehet mosni a folyók iszapjából. Éjszakánként ki-kijártak a partra, ott mulattak, és ha néha egy halandó véletlenül közékük tévedt, őt is jó szívvel megvendégelték.

Egyszer aztán megváltozott a világ. A végéhez ért a tündérek ideje. Az emberek kegyetlenek lettek, kapzsik és gőgösek. A vendégül látott halandók ellopták a lakomaasztalról az aranyedényeket, és harangokat öntöttek, amelyek hangját a tündérek nem állhatták. Tündér Ilona, a királynőjük úgy határozott, hogy a népével másik otthont keres, más helyre költözik. A tündérek mind elvonultak

– mind, kivéve egyetlen tündérlányt, aki annyira szerette az embereket, hogy mindenáron közöttük akart maradni. Őt Tündér Ilona szépséges virággá változtatta, hogy a víz felszínén ringva figyelhesse a halandók sorsát. Belőle lett a tündérrózsa.

Bár a tündérek már réges-rég elköltöztek, varázserejük egy része a tó vizében maradt. A Tündértó környékén az emberek úgy tartották, hogy ha egy lány az Anna napját követő első holdtölte éjjelén megfürdik a tóban, olyan szépségessé válik, mint maga Tündér Ilona, és ahhoz a legényhez megy feleségül, akit a legjobban szeret. Hitték is, meg nem is a népek a dolgot, de azért a falubeli lányok minden nyáron kiosontak azon a bizonyos teliholdas éjszakán, hogy megfürödjenek a Tündértó vizében.

Egy ilyen éjjelen esett meg ez a történet is.

Élt egyszer az egyik közeli faluban egy lány, akit Ágnesnek hívtak. Ágnes nem volt olyan, mint a falu szép lányai. Vézna volt, sápadt és pisze, és a többiek folyton csúfolták emiatt. Szeretett volna ő is szépséges lenni, szerette volna, ha vele is barátkoznak a lányok, hozzá is járnak a legények. Merthogy akkoriban az volt a szokás, hogy a legények minden héten a „legényes napokon” meglátogathatták azt a lányt, aki tetszett nekik. De Ágnesnél sohasem kopogtatott senki.

Amikor közeledett az Anna-nap utáni holdtölte ideje, Ágnest már előre gúnyolták a lányok, akik a Tündértóra készültek fürdeni.

– Maradj csak otthon, Ágnes! Rajtad már a tündérek varázsereje sem segít!

Ágnes pedig otthon maradt, és csendesen sírdogált egész este. Siratta azt, hogy senki nem látja szépnek, és siratta, hogy senki sem törődik vele. Éjfél felé aztán egyszerre csak elhatározta magát: ha törik, ha szakad, ő is tesz egy próbát a Tündértó vizével! Neki is indult rögtön, szipogva és könnyezve, és a kertek alatt elszaladt a tóig, remélve, hogy senki sem látja.

Már messziről hallani lehetett a többi lány nevetését, ahogy együtt pancsoltak a friss, hűvös vízben. Ágnes megkerülte a tavat,

és a legtávolabb eső részén, a sás és a nád közé húzódva óvakodott le a partra. Annyira szégyellte magát, hogy le sem vetkőzött – csak vett egy mély levegőt, és úgy, ahogy volt, ruhástul beleugrott a tóba.

Ágnes nem tudott úszni.

A tó vize mély volt és sötét. A lány szoknyái megteltek vízzel, és lehúzták őt a felszín alá. Hiába rúgkapált, hínár csavarodott a lábai köré. Már azt hitte, megfullad, amikor egyszerre csak valaki megragadta a derekánál fogva, és kihúzta a partra.

Pista volt az, a szomszéd legény. Amikor Ágnes sírva szaladt el otthonról, Pista meghallotta a sírását, és sejtette, hogy valami baj van. Utánafutott, és még épp időben érkezett, hogy lássa, amint a lány ruhástul a vízbe vetette magát. Így aztán most ott ültek a parton, csuromvizesen, és a legény Ágnest nézte.

– Ágnes, csak nem akartad a tóba ölni magad?

– Dehogyan akartam! – tiltakozott vacogva a lány.

– Akkor miért ugrottál bele ruhástul?

– Ma van az Anna-nap utáni első holdtölte... Gondoltam, hát ha most hat rám a tündérek varázsa. Én is olyan szép akartam lenni, mint a többi lány...

Pista csodálkozva nézett Ágnesre.

– Ágnes, de hiszen te szép vagy!

A legenda nem árulja el, hogy a Tündértó titka vált-e valóra azon az éjszakán, vagy a hold fénye ragyogott-e különösen szépen, vagy valami egészen másféle varázslat történt... De azt mindenki tudja, hogy attól a naptól fogva Pista minden legényes napon meglátogatta Ágnesék házát. Hamarosan meg is tartották a kézfogót, összeházasodtak, és boldogan éltek, amíg meg nem haltak.

A Tündértó ma is ott van, valahol a Vörösfüzesben. Aki nem hiszi, járjon utána!

